

DE STRIJD
OM VLAANDEREN

Eerste druk, 2 mei 2024

© Omslagillustratie: Guy Bleyaert

© Coverontwerp: Macromovie Media Producties

© Schrijver: Guy Bleyaert, 2024

WGA.W-USA: Nummer 2237284

ISBN: 9789465010625

Wettelijk Depot: D/2024/15809/01

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, film, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de schrijver/uitgever.

Hoofse Liefde

Hoofse liefde was een middeleeuwse Europese literaire opvatting van liefde die de nadruk legde op adel en ridderlijkheid. De middeleeuwse literatuur staat vol met voorbeelden van ridders die op avontuur gingen en verschillende daden of diensten voor hun dames of hun vaderland verrichtten vanwege hun 'hoofse liefde'.

In de middeleeuwen ontwikkelde zich rond deze ideeën 'Het spel van de liefde' als een reeks sociale praktijken.

'Nobel liefhebben' In wezen was hoofse liefde een ervaring tussen het erotisch verlangen en spirituele verworvenheden, 'een liefde die tegelijk ongeoorloofd en moreel verheffend is, hartstochtelijk en ge-disciplineerd, vernederend en verheffend, menselijk en transcendent'.

GUY. A . BLEYAERT

DE STRIJD
OM VLAANDEREN

(Sommige verwoording van locaties en spelling zijn bewust middeleeuws toegepast. De karakters in het boek zijn meestal gebaseerd op echt historisch bestaande individuen en gebeurtenissen, maar niet allemaal ;-)

Proloog

In het jaar 1476 begon een man, genaamd Robert van Renesse, na een lange afwezigheid van bijna twintig jaar, aan een aangrijpende reis naar zijn vaderland. Als kind van amper 11 jaar verliet Robert zijn geboorteland toen zijn vader dapper sneuvelde als aanvoerder van de Vlamingen in de slag van Gavere, tegenover de tirannieke Filips De Goede. Het verwoestende verlies liet een blijvende leegte in zijn hart achter, aangewakkerd door de bittere wetenschap dat zijn eigenste oom de kant van de Bourgondiërs koos en tegen zijn eigen broer en volk had gevochten. Tijdens zijn lange jaren van afwezigheid zocht Robert troost en verlossing in die verre landen, waarbij hij met dank aan zijn gesneuvelde meester, Johan Van Luxemburg, zijn vaardigheden op het gebied van oorlogvoering in het oude Italië als huursoldaat aanscherpte. Hij transformeerde van een rouwende jonge jongen in een formidabele krijger, beheerste de kunst van het zwaard en leerde de fijne kneepjes van strategische gevechten. Heden, door de strijd gehard en gevuld met een mengeling van woede en verlangen, was Robert opnieuw in Vlaanderen. Zijn hart bonkte toen hij voet zette op de vertrouwde grond van zijn vaderland. Maar te midden in de turbulentie van zijn emoties, zou zijn lot verweven worden met dat van de prinses Maria Van Bourgondië, de kleindochter van dezelfde hertog die zijn vader het leven en titels had ontnomen. In een vleugje ironie voelde Robert zich onweerstaanbaar aangetrokken tot Maria. Haar schoonheid viel niet te ontkennen, maar het waren haar geest en charisma die zijn ziel boeiden. Uit hun gesprekken bleek een diepgaand karakter te ontspruiten, dat de omstandigheden en het tumultueuze verleden van hun families trotseerde. Terwijl ze elkaar meerdere keren door het lot hadden ontmoet, begon Robert verder dan de oppervlakte te kijken en begreep hij dat niet alles was wat hij eerder had gedacht. Door zijn ontmoetingen met Maria, kreeg hij een nieuw inzicht op het verleden

Hoofdstuk I

1477 – Zwitserland – De slag bij Nancy

In het ooit idyllische Nancy te Zwitserland was er een middeleeuwse bloederige veldslag aan de gang, zwaardvechters op de grond en ridders in harnas te paard hakten er in alle kracht op los, de klanken van metaal en geschreeuw overstegen het eens vredige landschap. Karel de Stoute zat stevig in het zadel op zijn zwarte hengst. Met zijn in met bladgoud gedecoreerde harnas en de uitgesneden kroon op zijn helm stak hij uit in de menigte, terwijl hij met zijn zwaard in het rond hakte. Plots werd hij hard in de schouder geraakt. Met een handvol van zijn krijgers galoppeerde hij er uiteindelijk als een schicht vandoor. Maar een horde van vijandelijke Zwitserse huurlingen te paard hadden zijn vlucht opgemerkt en zetten onmiddellijk de achtervolging in. De gewonde en verzwakte Karel de Stoute zakte na een aantal minuten achtervolging langzaam maar zeker in elkaar. Ook zijn uitgeputte paard verloor aan snelheid. Eén van de belagers takelde hem van dichtbij, waarbij hij vervolgens van zijn paard donderde aan een nabijgelegen rivier. De Zwitserse krijger steeg van zijn paard af en stapte recht op de hertog af met een strijdbijl in de hand. De gewonde Karel kroop nog uitgeput op zijn knieën moeizaam langs de grond weg, terwijl de Zwitser zijn bijl hoog in de lucht hief. Juist op dat moment keerde de hertog zich om teneinde het gezicht van zijn belager te zien. ‘NON, je suis Le Duke!’ riep hij nog luidkeels.

Na vier dagen, volgend op de Slag in Zwitserland, ontvouwde zich in de vroege ochtend van het Vlaamse landschap een nieuw tafereel. Het geluid van hoeven werd steeds luider, en kondigde de komst aan van een groep paarden onder leiding van de paleiswachter Jarin. Binnen in het kasteel van Wijnendale voerde jonge Madame Halewijn een gesprek met twee vooraanstaande dames. Johanna was de dochter van Jan II, heer van Hallewijn en Belenghem, raadsheer en kamerheer van hertog Karel. Toen hun gesprek een vrolijke moment bereikte, werden de grote deuren van de kamer plotseling opengeworpen. Daar verscheen jonkheer Jarin, een jongeman van slechts vijfentwintig. Met een bezorgde blik op zijn gezicht en grote passen stapte hij op hem af. Johanna van Halewijn zette een stap naarvoor.

Ondanks zijn haast en bezorgdheid, bleef Jarin beleefd.

‘Mademoiselles!’

Hij knikte zoals het hoorde en kwam meteen ter zake.

‘Mademoiselle Halewijn, kan ik u even spreken?’

Ze was verward en begreep nog steeds niet wat er aan de hand was. Het was ongebruikelijk voor Jarin om zo maar binnen te stormen. De andere respectabele dames waren al even verrast en keken elkaar verbaasd aan.

‘Jarin? Wat doe jij hier?’

Toen Jarin Johanna's verwarring opmerkte, fluisterde hij het haar toe.

‘Het is privé.’

‘Excuseer ons dames, de plicht roept.’

Ze begeleidde Jarin naar een nabijgelegen kamer om het gesprek achter gesloten deuren verder te zetten. Ze kon de ernst op zijn gezicht reeds aflezen. ‘Wat is er aan de hand?’

Jarin droeg het gewicht van een tragisch nieuws op zijn schouders. Hij wist dat hij het eerst aan Johanna moest vertellen. Ze was immers Maria's 'Dame d'Honneur', en vooral de enige aangewezen vrouw die de verantwoordelijkheid kon dragen om voor Maria te zorgen in tijden van nood. Zo kende ze Maria al sinds haar tienerjaren en was ze ook haar persoonlijke verzorgster en steun. Niemand anders was beter geschikt om haar te troosten in deze situatie.

‘Johanna. Ik heb slecht nieuws. Men beweert dat de Hertog is overleden.’

‘Wat! Oh nee!’

Johanna zakte neer op een nabijgelegen bank, haar ogen vulden zich langzaam met tranen terwijl ze het gewicht van het nieuws in zich opnam. Haar verdriet richtte zich niet in de eerste plaats op de Hertog, maar eerder op Maria, die ze bijna als haar eigen zus beschouwde. Johanna was er ook steeds voor haar geweest toen haar moeder, Isabella van Bourbon, stierf na een langdurige longaandoening. Ze wist maar al te goed welk verdriet en welke taak haar nu te wachten stond. Haar stem trilde, maar ze herpakte zich en begreep hoe belangrijk het was om kalm te blijven in zo'n situatie.

‘Mijn God. Marieke! Hoe moet ik haar dit uitleggen?’

Plotseling beseft Johanna dat ook Margaretha vol verdriet moest zijn. ‘O nee, en Margaretha!’

‘Rustig maar, het is de hertogin zelf die mij hierheen gestuurd had. Ze wacht op jullie.’

Met een gedeeld begrip en een bezwaard hart wisten ze dat het pad dat voor hen lag beladen was met uitdagingen en verdriet. Maar ze waren vastbesloten om Maria de nodige troost en steun te bieden in haar donkerste uren.

In de stad Gent vulden de smalle straatjes zich met een sfeer van jubel. Het geroddel over de vermoedelijke gevallen hertog had zich als een lopend vuurtje verspreid. Het veroorzaakte een golf van feestvreugde onder de burgers. En ja! Er was feestvreugde, want aan de onderdrukkende heerschappij van de tirannieke hertog was er nu eindelijk een einde gekomen dacht men. De hoop bloeide op als wilde bloemen in de harten van de Gentenaars. Zonder dat men het opmerkte, baande Robert, een knappe jonge krijger en huurling zich een weg door de menigte en levendige straten van Gent. Hij was op weg naar de gastvrije omhelzing van zijn vertrouwde herberg.

Robert was een man van in de dertig, hij had gekrulde blonde haren en helder blauwgroene ogen, maar hij was vooral ook een man van redelijkheid en sceptisch. Uit een zijwegel verscheen ineens Tori, een statig gespierde krijger uit Perzië van in de veertig. Zijn haar was een bundel van dreadlocks. Ook de jongere, steeds vrolijke Jasper, die iets kleiner was van gestalte en ondanks zijn geitenbaardje al even knap en charmant. Beiden waren ze Robert zijn getrouwe vrienden en huurlingen. Ze waren een jaar ervoor met hem meegekomen uit Italië. Met een mengeling van urgentie op hun gezichten haalden ze Robert in,

Gehaast brachten ze het nieuws over de vermeende ondergang van de hertog op het slagveld. Een verbijsterende onthulling van de eerste geruchten die verwoestende schokgolven veroorzaakte over de stad. ‘Robert! Weet je het al! Er wordt gezegd dat de Hertog dood is! Teruggekeerde soldaten vertelden dat ze moesten vluchten voor hun leven.’ Jasper bevestigde.

‘Het is waar, de Zwitsers hebben niemand gespaard naar verluidt.’ Robert bleef onverschillig. Resoluut van aard als hij was, aarzelde hij om de geruchten te aanvaarden, en weigerde hij toe te geven aan de heerschappij van het populaire geloof. Hun schreden voerden hen verder naar de rand van het bruisende stadscentrum. Daar stond de herberg ‘De Blinde Ezel.’ bekend als een toevluchtsoord voor de tumultueuze buitenwereld. Toen ze de deur openzwaaiden, onthulde het een oase van vrolijkheid en warmte binnenin.

Robert, Tori en Jasper namen plaats aan hun favoriete tafel.

‘Roddels, je hoeft toch niet alles te geloven wat ze je vertellen.’

‘Hoezo? Waarom zouden die soldaten moeten liegen?’ antwoordde Jasper. Robert gaf een teken naar de bar voor een consummatie terwijl Tori het gesprek verderzette.

‘En het zou beter zijn voor Vlaanderen zeggen ze.’ Jasper stak eveneens zijn arm op en riep hun bekende waardin aan die druk bezig was met het bedienen van klanten. ‘Lidewei!’

De vrienden merkten Roberts onverschilligheid op en besloten om niet verder te gaan over het onderwerp. Even later kwam ook Benedict de herberg binnen, een gladde jongeman van om en bij de vijftienvijftig die altijd een zekere mate van ernst op zijn gezicht uitstraalde. Terwijl hij aanschouf bij het trio merkte hij de zwijgzame sfeer op en de hem aanstarende vrienden. ‘Wat?’ terwijl hij hen vragend aankeek. ‘Laat me raden. De hertog is dood zekers?’ Benedict fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij Jasper aankeek.

‘Ah, doe geen moeite, hij gelooft het niet.’

‘Hoezo? Iedereen spreekt er toch over?’

Robert keek Benedict sceptisch aan.

‘Ja, ze zeggen het, en dan! Wij zijn toch niet iedereen. Bovendien heeft het paleis er niets over aangekondigd, en tot zover wil ik er geen

woord meer over horen.’ Daar was hun vertrouwde waardin Lidewei al met het bier.

Ze was een knappe jonge griet. Met haar stralende glimlach, gevulde boezem en lange golvende haren kon je er niet naast kijken. Ze bezat een speelse aangeboren nieuwsgierigheid, charme en humor die haar naar de verhalen trok van degenen die haar pad kruisten. Met een twinkeling in haar doordringende saffieren ogen informeerde ze over hun missie naar Holland.

‘Ah, ziehier, de mannekens zijn al terug uit Holland. En? Hoe was het daar? Geen mooie vrouwen ontmoet misschien?’

Met haar sensuele schorre stem droeg ze een zweem van intriges en trok ze onmiddellijk de aandacht van het mannelijke trio.

Tori, een zelfverklaarde charmeur, kon de kans niet weerstaan om al snel indruk op haar te maken. Een ondeugende grijns danste op zijn lippen terwijl hij probeerde te flirten.

‘En of! Maar lang niet zo schoon als jij hé poes.’

Terwijl hij haar een zachte klap op de kont gaf. Lidewei die een toonbeeld was van gratie, liet haar niet zomaar bepotelen en herinnerde hem aan het belang van respect en manieren.

‘Howla manneke, braaf zijn en uw pootjes thuishouden hé!’

Hij schrok. ‘En waarom? Je zei er de laatste keer wel niets over?’

Lidewei keek hem strak aan. ‘Ja, en dan? Ik ben geen slons hé, maar een nette dame!’ Overrompeld door Lidewei’s vermaning, die al heel vlug haar werk verderzette, werden Tori zijn wangen rood van schaamte. Zijn pogingen tot flirten waren snel en vakkundig afgeweerd. Op dat moment beseftte hij de diepgang van haar karakter. Terwijl Lidewei zich haastte naar een andere tafel keek hij zijn vrienden lachend aan. ‘Haha, eerbare dame? Vrouwen, daar krijg je noch kop noch staart aan. Vandaag ben je een held, en morgen weer de schurk.’ Benedict keek haar nog even achterna.

‘Tja, zo zijn ze toch allemaal! Maar geen nood, gelukkig zijn er genoeg van.’ Jasper die op de hoek van de tafel zat hief zijn mok met bier hoog in de lucht. ‘Wel, daar wil ik gerust enen op drinken!’

De vrienden klonken de een na de andere en naarmate de namiddag vorderde, werd de herberg een tapijt van gelach en feestvreugde. Op

dit moment hadden ze er nog geen besef van dat hun paden spoedig zouden verstrengeld geraken met het lot van Vlaanderen.

In Frankrijk bereikte het nieuws van de gevallen hertog Karel de stoute, ook de koning van Frankrijk. In de weelderige kamers van het prachtige paleis, midden in het middeleeuwse Parijs, arriveerde op de binnenkoer een koerier met een belangrijk bericht die een opflakkering van intriges in het hart van de koning zou doen ontbranden. Een moment later kwam de kanselier, genaamd Pierre La Motte, een gedistingeerde man van in de veertig de troonzaal binnen gewandeld, gevolgd door de koerier die een diepe buiging deed voor de koning. ‘Uwe majesteit, een bericht van de Heer Renato, Hertog van Lotharingen.’ sprak Pierre. De Franse koning Lodewijk kon nauwelijks zijn nieuwsgierigheid bedwingen.

‘Ah, tres bien. Kom, kom,’ zei hij tegen de koerier. De koning nam de brief gretig aan, en verbrak haastig de zegel. Hij las vervolgens snel de woorden die erop stonden en er danste een subtiele glimlach op zijn lippen. ‘Pierre, betaal deze man het driedubbele van hetgeen hij moet. Hij bracht mij net het beste nieuws aller tijden.’

De kanselier betaalde de koerier, die met een stralende glimlach op zijn gezicht opnieuw een buiging deed, en daarna de troonzaal verliet. Pierre, altijd scherp en oplettend, ving de glinstering op in de ogen van de koning en stapte voorzichtig naar voor.

‘Sire, het bericht stemt u blijkbaar gelukkig?’ De koning keek de gewiekste en sluwe kanselier aan met een raadselachtige glimlach.

‘Je zal je oren niet geloven Pierre. Karel De Stoute is gesneuveld. Een belangrijke wending, vind je niet? Zijn soldaten hebben nog de vlucht genomen op het eind.’

De ogen van de kanselier werden groot van besef.

‘Mijn God!’

‘Inderdaad, mijn investering heeft ons duidelijk geen windeieren gelegd. Renato had gelijk. En hoewel ik enig medeleven zou moeten tonen voor mijn gevallen ex schoonbroer, doe ik het niet. Hij heeft zijn lot zelf bezegeld.’

‘Heel juist Sire, zijn obsessie voor een koningskroon is hem fataal geworden. Ah, wat een meevaller. Zijn dochter staat er nu als enige erfgename alleen voor? Hoe triest kan het verlopen.’

Terwijl er een valse sarcastische grimas op zijn gezicht verscheen. ‘Maar Majesteit, dan moeten we nu toe slaan. Artesië en Bourgondië zijn reeds zo goed als de uwe. Is het niet het juiste moment om ook Vlaanderen binnen te vallen?’ De gewiekste koning leek echter een andere koers voor zijn ogen te hebben. ‘Geduld kanselier. Laten we niet te overmoedig handelen. Diplomatie kan net zo krachtig zijn als het zwaard, zo niet krachtiger.’ De wenkbrauwen van de kanselier fronsten zich.

‘Maar Sire, het lot is ons gunstig! De troepen van de hertog zijn verslagen. We moeten oprukken naar Vlaanderen!’

Lodewijk stak even zijn hand op om de onstuimigheid van zijn kanselier te onderdrukken.

‘Rustig aan, laten we eerst het spel subtieler spelen. Ik heb een ander plan in gedachte. Een invasie zou mij alleen maar een pak goud en krijgers kosten. Nee, nee! Ik ga er geen goud aan verspillen als ik het op een veel eenvoudiger manier kan regelen.’

Pierre keek hem raadselachtig aan. ‘Hoezo, hoe dan wel?’

De Franse Koning bijgenaamd “De universele spin” draaide zich naar Pierre toe. ‘We zullen eerst proberen om een unie te smeden tussen ons koninkrijk en de Lage Landen.’ verklaarde hij, zijn ogen glinsterend van ambitie en sluwheid.

‘Ik zal een huwelijk voorstellen tussen mijn zoon en de prinses Maria. Deze verbintenis zou Frankrijk versterken, en ons bereik vergroten, zonder enig bloedvergieten. Tenslotte ben ik haar peetvader.’

Kanselier Pierre begreep uiteindelijk waar de koning naartoe wilde. ‘Aha. En zo zou het allemaal aan Frankrijk toebehoren zonder enige kost of bloedvergieten. Heel slim Sire, maar wat als ze het afwijst?’ Lodewijk was even verzonken in gedachten.

‘In dat geval kunnen we hen alsnog bang maken, en hun grenzen belagen.’ Kanselier La Motte, worstelde nog steeds met de strategische visie van de koning.

‘Ik hoop dat je gelijk hebt Sire, maar wees toch waakzaam. Hoe meer tijd je hen geeft te herstellen, hoe kleiner de kansen zullen worden om

het in te nemen.’ De koning knikte, zijn blik gericht in het niets. Hij wist maar al te goed hoe het er in Vlaanderen aan toe ging en hoeveel voorgangers en Hertogen er hun tanden al hadden op stukgebeten. Het was een zonderling volkje, een wespennest waar je beter je kop niet instak. De steden en gilden bekwamen elkaar met de regelmaat van de klok over voorrechten en andere banaliteiten. Onder elkaar was het de normaalste zaak van de wereld, maar wie zich als buitenstaander durfde te moeien, was de kop van jut.

‘Toch, laten we eerst de wielen van de diplomatie draaien.’

‘Sire, als u mij toestaat kan ik het lot nog een handje helpen.’

‘Helpen? Spreek.’

Pierre kende de stad Gent en Vlaanderen maar al te goed van wanneer hij er jaren geleden samen met Lodewijk nog vertoefde. Een periode waar Lodewijk en Karel nog de beste vrienden waren en de toekomstige Franse koning te gast was aan het Bourgondische hof, toentertijd nog geregeerd door Karel zijn vader, Filips de Goede. Hij en Karel waren zo goed bevriend zelfs, dat hij Lodewijk tot de peetvader van de pasgeboren Maria maakte. Pierre wist als geen ander hoe de Vlamingen de Bourgondiërs en alles wat Frans was verwensten. Zij waren immers al een paar eeuwen aan een stuk uitgemolken geweest door Frankrijk. Bovendien lag ook de veldslag van Gavere, vierentwintig jaar eerder tegen Filips De Goede, en waar duizenden Vlaamse mannen het leven bij lieten, nog steeds bij vele Gentenaars vers in het geheugen. Hij wist ook dat ze om deze reden gemakkelijk op te hitsen waren.

‘De stad Gent is altijd al een kippenhok geweest Sire.

Iemand hoeft er enkel maar een stok in te gooien om chaos te veroorzaken.’ De koning keek hem aan met een vragende blik.

‘Al goed, wat je plannen ook moge zijn, zolang het de zaken wat kan bespoedigen heb je mijn zegen.’ Pierre leek tevreden, maar voegde er nog iets aan toe.

‘Ik zou wel de medewerking van De heer Olivier Le Daim als ambassadeur nodig hebben, als u mij dit toestaat tenminste.’

‘Natuurlijk, waarom niet? In feite, het lijkt mij zelfs een goed idee. Het is trouwens zijn geboorteland.’

In Gent was de avond gevallen. Op de grote binnenplaats van het Hof Ter Walle, gonsde het van de verwachting, terwijl het geluid van hoeven door de lucht weergalmde. De komst van een processie, geleid door vier vooraanstaande paleis bewakers, betekende de binnenkomst van een hoffelijke entourage. Het was Madame Johanna die de meute leidde, kort gevolgd door Maria, wiens betraande gezicht boekdelen sprak over haar verdriet. Binnen de omwalling van het paleis werd de heilige kapel een toevluchtsoord voor troost en smeekbedes. Margaretha, de meelevende stiefmoeder van Maria, wachtte haar op. Ze was omringd door nonnen en de andere bewoners van het Paleis die er samen troost zochten in hun gebeden. Terwijl ze in stille toewijding knielend voor het altaar baden, werden de verre geluiden van de naderende entourage in de kapel luider. Even later verscheen Johanna als eerste. Met vastberaden stappen kwam ze de kapel binnen, haar blik strak op Margaretha gericht. Maria, met tranende ogen volgde haar op de voet, op zoek naar de troostende schouder van haar stiefmoeder. Margaretha, haar hart zwaar van verdriet stond op van haar plaats voor het altaar. Haar armen openden zich spontaan voor de aankomende Maria. De tedere omhelzing bood troost en kracht te midden in de storm van emoties.

‘Maria, mijn lieve kind. Kom hier schat.’ Een traan rolde over de prinses haar wangen, terwijl ze zich hard vastklampte aan haar stiefmoeder, haar stem verstikt vol ongeloof.

‘Is het waar wat ze zeggen moeder? Mijn vader... dat kan toch niet?’ Margaretha streefde haar zachtjes door de haren, wat haar een rustgevend tintje gaf. ‘Sst, rustig schat. Niets is met zekerheid bevestigd. Ik heb de Kanselier Hugonet ontboden op het paleis, weldra weten we meer.’ Terwijl hun omhelzing voortduurde, kwam ook het resterende gevolg binnengestapt. Het waren Jarin en de pages, hun gezichten eveneens getekend van verdriet. Onder hen was ook de jonkvrouw Charlotte aanwezig, zij was de dochter van Gwijde de Brimeu, de Heer van Humbercourt, een financieel adviseur van het hof. Als nicht en page van Maria droeg ze eveneens het gewicht van het familiaal verdriet op haar jonge schouders.

‘Kom, laat ons samen bidden voor je vader liefste,’ sprak Margaretha.

De hovelingen verzamelden zich in het gebed, stemmen verheven zich in een koor van gefluisterde smeekbeden voor de vermeende overleden ziel van de hertog. Kaarsen flikkerden op hun betraande gezichten, terwijl gebeden en troost de heilige ruimte vulden. Wanneer de laatste echo's van hun gebeden wegstierven, bleef de kapel gehuld in een diepe stilte. Het gewicht van verdriet bleef zwaar, maar te midden in de schaduwen van het verlies, werden reeds nieuwe zaden van veerkracht gezaaid.

Wat verder in de stad, liep een man met een bundel documenten onder zijn arm, gehaast door de smalle steegjes. Het was Marcus, een man van rond de vijfendertig. Hij was een Gentse stadsfunctionaris en de neef van Robert aan zijn moederszijde.

Net als Robert kende hij maar al te goed het verleden en het familiedrama die zich ten tijde na de Slag van Gavere had voltrokken. De verbeurdverklaring van Roberts vader zijn heerlijkheid door Filips de Goede en de daaropvolgende gevolgen die hadden geleid tot de dood van Ronald van Renesse op het slagveld, de vader van Robert en oom van Marcus lagen nog steeds gevoelig. Wanneer hij bij een achterdeurtje van een huis in de stad was aangekomen, klopte hij aan met gecodeerde tikjes. Binnen, in een slecht verlichte kamer, weggestopt in het hart van de stad, waren de schepenen van de stad Gent in het geheim bijeengekomen. De deur ging open en Marcus trad gehaast naar binnen.

‘Doe de deur maar op slot.’ Beval hij een schepen. Marcus wist dat er met het vermoedelijke overlijden van de hertog een opportuniteit was ontstaan, een kans om deze onzekere tijden te benutten, ten voordele van de stad en de Vlaamse Klauwaards. Bij zijn binnenkomst nam hij onmiddellijk het woord.

‘Broeders van Vlaanderen, waarschijnlijk hebben jullie het zelf al vernomen.’

Een nerveuze schepen reageerde onmiddellijk.

‘Ja, dat hebben we, en het is een ramp voor onze handel.’ Marcus keek hen verwonderd aan.

‘Een ramp? Dit is helemaal geen ramp beste vrienden, eerder het

tegenovergestelde. Het is een zegen! Nu moeten we hen onder druk zetten, en onze voorrechten terug op eisen.'

De Vlaamse heren keken elkaar vragend aan. 'Voorrechten? Waar heb jij het toch over? Welke dan?'

Marcus nam een oud document uit zijn buidel.

'Deze hier, degene die ons destijds zijn afgenomen door de Hertog zijn vader in 1453 en waar veel Vlaams bloed voor is gevloeid in Gaverde destijds,' zei hij op harde toon. 'Lees zelf maar.'

De schepenen gaven na het lezen het document één voor één door aan elkaar terwijl Marcus verder ging met zijn preek. 'Het recht om tol te eisen en belasting aan buitenlandse handelaren te vorderen. Eveneens het recht om terug onze eigen wetten te stemmen voor onze stad, en recht uit te spreken.' Zijn plan was eenvoudig maar ook ambitieus. Hij probeerde zijn mede schepenen en heren ervan te overtuigen dat ze hun recht en het delicate machtsevenwicht evenals de onzekerheid konden uitbuiten door de prinses Maria te dwingen de stad meer privileges te verlenen. Zo zouden ze eveneens de last van buitensporige belastingen op de burgers van de stad Gent kunnen verlichten.

'Stel u voor heren. We kunnen gewoon onze winsten verdubbelen. Ook onze vollers en wevers zouden er wel bij varen, in plaats van die gretige Bourgondiërs.'

Het plan leek bij de stads functionarissen wel in de smaak te vallen. Maar de schepenen waren zich er echter terdege ook van bewust dat de dood van de hertog nog steeds onzeker was en dat ze hun acties voorzichtig moesten afwegen.

'Het is lang nog niet zeker dat hij werkelijk dood is. Stel je voor dat hij nog leeft. Dit zou ons de kop kunnen kosten,' zei een van hen. Ze wisten dat ze een gevaarlijk spel speelden, maar toch waren vastbesloten om deze kans te grijpen, en zo een toekomst veilig stellen voor hun burgers. Marcus ging verder in zijn pleidooi.

'Heren, open toch uw ogen, nu het leger verloren is zullen ze opnieuw naar ons toe komen met een financiële bede, zoals gewoonte!' Een ander verhief zijn stem. 'Zelfs al zouden we dit wensen, hoe wil je dit in godsnaam afdwingen Marcus? Haar geheime raad zal hier nooit mee instemmen.' Maar Marcus had al lang zijn antwoord klaar.

'O, jawel heren, geen lening, geen soldaten, en ook geen leger!'

Terwijl er een grimas van voldoening op zijn gezicht verscheen. Een andere schepen nam ook het woord.

‘Kameraden, hoewel het nieuws over de dood van de hertog zich als een lopend vuurtje verspreidt, moeten we toch voorzichtig te werk gaan. We kunnen ons niet veroorloven om alleen maar op speculatie te reageren. We moeten eerst de juistheid van deze informatie verzekeren voordat we hiermee doorgaan.’ Maar Marcus ging door.

‘Beste broeders van Vlaanderen, ik kom net van het soldatenkwartier en ze verklaarden allen hetzelfde, de hertog is dood. Ze hebben het met hun eigen ogen zien gebeuren, maar het paleis houdt het stil. Ik verzeker jullie, nu is echt het moment aangebroken om actie te ondernemen.’

Instemmende knikjes golfdn door de kamer toen de wethouders de noodzaak begrepen om de stad te bevrijden uit de Bourgondische greep, en samen stortten ze zich op hun clandestiene plan. Ze waren zich er terdege van bewust wat de gevolgen van hun daden konden zijn. Niet alleen voor henzelf, maar ook voor de stad en de inwoners. Ze besloten om gezamenlijk een brief te richten met hun eisen aan de kanselier. Elke wethouder kreeg de taak om duidelijke informatie te verzamelen uit hun respectievelijke bronnen, en er zo voor te zorgen dat ze een alomvattend begrip hadden van de zich ontvouwende gebeurtenis en alle eisen die ze vooropstelden. Maar in een schaduw van het vertrek bevond zich echter een haast onopgemerkte man met een luisterend oor. Het was Filips van Komen een Bourgondisch gezinde schepen.

Fakkels in de stad verlichten hier en daar de steegjes. De lucht in de herberg, ‘De Gouden leeuw.’ was er dik van feestvreugde en vrolijkheid. Mensen van alle rangen en standen waren er verzameld, hun stemmen vermengden zich met de levendige deuntjes die werden gespeeld door een groep menestrelen in de hoek. Hun gelach vulde de kamer, en het gerinkel van kroezen weergalmde door de houten balken. Te midden van de vreugdevolle chaos stormde een jongeman door de deur, met zijn gezicht bleek en vol urgentie verhief hij zijn stem. Zijn woorden sneden door de gemoedelijke sfeer als een verkillende wind.

‘Het is voor honderd procent zeker! De hertog is steendood! Het is zover!’ riep hij. Beschonken en aangemoedigd door het moment zelf strompelde een grofgebouwde dronken man, in bezweet en ontbloot bovenlijf naar voren met een opgeheven kroes. Zijn wat onduidelijke woorden droegen een gevoel van agressie.

‘Hoi mensen! Laten we alle Bourgondiërs in de stad eens een goed lesje leren! We hebben ze hier niet nodig! Eindelijk zijn we af van onze tirannieke klootzak, en “ik” zal hier de verdomde Hertog eens spelen.’

Een schatergelach van instemming golfde door de menigte. Toen sommigen plots inspeelden in de opruiing van de dronken man liepen de emoties hoog op. Ze waren aangewakkerd door alcohol en het alomtegenwoordige idee, dat er verandering in de lucht hing. Het vooruitzicht van een machtsvacuüm dat door de gevallen hertog was achtergelaten, leek een vonk van rebellie in hun hart te doen ontbranden. Niet iedereen liet zich echter beïnvloeden door de oproep om tot actie over te gaan. Sommige, meer nuchtere beschermheren van de herberg, wisselden bezorgde blikken naar elkaar uit en erkenden de potentiële gevaren van het bezwijken voor chaos en geweld. Ze begrepen dat de weg naar een mooiere toekomst eenheid vereiste in plaats van blinde woede.

‘Hé zatlap! Als het waar is wat je zegt, toon dan tenminste wat respect voor de nabestaanden en de prinses.’

Maar zonder het te beseffen, voedde hij daarmee alleen maar de woorden van de man.

‘Kijk eens aan vrienden, het paleis heeft een fan!’ Nog weer een andere sloot zich eveneens aan bij de woorden van de dronkaard.

‘Rustig jij daar pispot! Hij heeft gelijk, de Hertog is een klootzak en tiran die ons zakken leegroofde voor zijn oorlogen terwijl wij ons hier uit de naad werkten voor den Heere.

LOOP NAAR DE HELL, LAFAARD! Bovendien wie zegt dat met de prinses ons niet hetzelfde lot te wachten staat.’

Een derde man stond eveneens woedend op.

‘Mensen, laat ons deze verrader hier eens een goed lesje leren. PAK HEM!’ Plots sloeg de sfeer om en ontstond er een chaotisch gevecht in de herberg tussen verschillende partijen.

Dicht bij het soldatenkwartier, controleerde Heer William Hugonet, een Bourgondische kanselier en een vertrouwde adviseur van het paleis zijn paard. Hij bereidde zijn pittige schimmel voor op een korte rit naar het paleis. Hij was gekleed in een gitzwart fluwelen wambuis, geborduurd in goudbrokaat en een karmozijnrode mantel op zijn schouders. Nauwgezet controleerde hij het zadel en zorgde ervoor dat elke riem goed vastzat. Zijn trouwe paard Ragnar klauwde ongeduldig over de grond, alsof hij het onheil in de stad aanvoelde en er zo snel mogelijk weg wou. De edelman paste het hoofdstel aan en fluisterde geruststellende woorden in het oor van zijn vertrouwde metgezel.

‘Rustig jongen, we zijn zo weg.’

Terwijl William in beslag werd genomen door zijn voorbereidingen, naderde het geluid van gehaaste voetstappen op de achtergrond.

Hij draaide zich om en zag een man te voet naderen, zijn gezicht verduisterd door de nacht. Hij voelde iets urgents in het gedrag van de man die alzo zijn nieuwsgierigheid opwekte. Een van de lijfwachten, een struise kerel met een waakzaam oog, onderschepte de vreemdeling nog voor hij dichterbij kon komen. Hij greep naar zijn zwaard en blokkeerde het pad.

‘Halt! Noem hier je naam en doel vreemdeling!’

‘Ik ben de heer Filips van Komen en heb uiterst belangrijke informatie voor de kanselier wachter.’

De strenge uitdrukking van de bewaker verzachtte toen hij de ernst van de situatie inzag. Met een knikje gaf William de toestemming hem door te laten.

‘Verdorie Filips, wat doe jij hier nog zo laat op de avond! Dit is echt niet het moment om u alleen in de straten van Gent te begeven.’ Filips zijn stem trilde een beetje toen hij de essentiële informatie doorgaf.

‘Maak je om mij geen zorgen William, ik verlaat sowieso de stad richting Frankrijk. Mijn excuses voor de abrupte onderbreking, maar tijd is hier van essentieel belang. De schepenen van Gent zijn iets van plan die je moet weten.’

Toen Filips hem het verhaal van het gesmede complot vertelde, kneep William zijn ogen tot spleetjes terwijl hij het gewicht van de woorden

in zich opnam. Zijn rol als adviseur van de hertogin vereiste dat hij snel handelde in het licht van zulk bedreigend nieuws. Nadat Filips was betrokken richtte hij zijn aandacht terug op zijn paard Ragnar, die ongeduldig naast hem stond. Met een vastberaden uitdrukking besteedde de edelman zijn paard wetende dat zijn trip naar het Paleis nu nog een veel groter doel had. En zo vertrok hij samen met een tweetal soldaten in de richting van het Hof Ter Walle. Onderweg zouden ze nog de Heer Brimeu ophalen, want het lot van het Rijk stond hier op het spel en de raad van William en de niet aflatende toewijding aan de hertogin en de prinses zouden de komende dagen onmisbaar blijken.

Wanneer Robert het huis van Marcus en Katelijne naderde, overspoelde hem een gevoel van opluchting. De aangestoken kaarsen die uit de ramen straalden, verzekerden hem van het warme welkom dat hem binnen wachtte. Marcus zat achter zijn bureel. De bijeenkomst met zijn collega's had heel wat in gang gezet, en dat moest worden vastgelegd in geschreven taal. Even later opende zijn vrouw Katelijne voorzichtig de deur.

‘Marcus, de bediende zegt dat Robert aan de poort staat.’

‘Robert? Is hij alleen?’

‘Ik geloof van wel.’

Een minuut later kwamen Marcus en Katelijne bij de inkom, Marcus zijn gezicht straalde van vreugde terwijl hij Robert tegemoet liep.

‘Mijn beste neef! Wat doet het goed om u weer te zien,’ terwijl hij Robert stevig omhelsde. Katelijne, die naast hem stond, herhaalde het gevoel.

‘En ik al evenveel, hij werd al ongerust dat je terug voorgoed zou wegblijven,’ zei ze met een warme glimlach om haar lippen.

‘Ja, ik weet het, het is alweer te lang geleden. Ik heb jullie ook gemist. En ik moet zeggen, de stad leeft van het geklets over de hertog.’

Marcus knikte ernstig, zijn ogen verraadden een mengeling van voldoening en nieuwsgierigheid.

‘Ja, het nieuws heeft zich reeds als een lopend vuurtje verspreid.’ Katelijne pikte al snel in.

‘Marcus, asjeblieft! Nu even niet. Kom binnen, en eet iets mee. We hebben veel te vertellen.’ Robert stapte hun knusse huis binnen, een toevluchtsoord te midden van de onzekerheid die het Vlaamse graafschap teisterde. Het flikkerende kaarslicht creëerde een warme sfeer van comfort en kameraadschap. De geur van een huisgemaakte stoofpot zweefde door de lucht, en wekte zijn eetlust op. Ze gingen rond een zware houten tafel zitten, deelden verhalen en vertelden over hun avonturen sinds hun laatste ontmoeting. Het gesprek verliep vlot, onderbroken door hun gelach. Terwijl ze genoten van de heerlijke maaltijd die door Katelijne was bereid, veranderden plots de onderwerpen van luchtig geklets naar belangrijker zaken. Robert vertelde hen over de Gelderse baanderheren en hun onvrede die hij tijdens zijn verblijf in Gelder had opgemerkt, het ingewikkelde web van allianties en de mogelijke bedreigingen aldaar voor het bewind van de Bourgondiërs. Marcus leunde nieuwsgierig naar voor, zijn ogen fonkelden. ‘Het lijkt er dus op dat het net rond de Bourgondiërs zich overal langzaam dichttrekt, en niet alleen hier,’ zei hij met overmatige interesse. ‘Ik ben maar een huurling, maar je hoeft geen politieker te zijn, om te zien dat daar ook iets aan het broeden is,’ zei Robert.

Kateljine nam de wijnkruik ter hand.

‘Nog wat wijn?’

De rode wijn viel hem duidelijk in de smaak.

‘Welja, waarom ook niet. Verdorie dat was weer lekker. Je bent zonder twijfel de beste kok in Gent Kat!’ Terwijl Katelijne met een brede glimlach van voldoening de wijn inschonk, bracht Marcus het onderwerp over de hertog opnieuw ter sprake.

‘Er zal hier veel gaan veranderen nu de Hertog dood is’.

‘Geloof jij dat, ik bedoel dat hij dood is?’

Kateljine pikte in. ‘En waarom zou het niet zo zijn denk je? Natuurlijk wel.’ Robert nog steeds wantrouwig als hij was.

‘Ik ben steeds voorzichtig met verhaaltjes die komen van een veldslag, meestal zijn ze gewoon verzonnen, en bewust verspreid om chaos te veroorzaken in het land van de vijand.’

‘Nee, zeker niet, Ik heb het vernomen van de gevluchte soldaten zelf en het is een goede zaak. Hij was een zelfvoldane klootzak net als zijn vader en verdiende niks beter. Hij heeft Vlaanderen als een vampier

leeggezogen, geleefd als een God die at met een gouden bestek, terwijl onze vollers dag in, en dag uit, met hun voeten in de pis op de lakens stonden te trappelen als slaven, hun handen blauw van het vilt en moesten werken voor een aalmoes om hun kinderen te voeden en het hoofd boven water te houden.’ Robert knikte.

‘Ja, dat is waar. Hebben ze niets vermeld over Furie?’

Marcus schudde het hoofd. ‘Helaas.’

Het werd enkele seconden stil aan de tafel. Marcus wist dat Robert hun oom Ferdinand van Renesse, bijgenaamd “Furie” vergeven had voor zijn zonde, maar de wonde nog steeds niet helemaal geheeld was en ging verder met het voorgaande onderwerp om niet af te dwalen naar een familiaal verleden.

‘De mensen willen verandering Robert. Het is niet meer te stoppen. We kunnen u hier goed gebruiken, straffer nog! Vlaanderen heeft je nodig.’ Robert nam alles in zich op, zijn vaderlandsliefde kwam langzaam terug naar bovendrijven, te meren omdat hij ook nog iets af te rekenen had met de Bourgondiërs.

‘Ik ben altijd hier als je me nodig hebt, dat weet je.’ Katelijne en Marcus keken elkaar even aan.

‘Er staan grootse dingen te gebeuren, mogelijk kan je ons inderdaad wel helpen.’ Robert keek Katelijne wat raadselachtig aan.

‘Kom op, vertel, wat is hier gaande.’ Marcus en Katelijne wisselden een blik met elkaar.

‘Gent! Gent heeft een volksheld nodig, zoals uw vader was, ik denk dat jij dat zou moeten zijn.’ Katelijne knikte bevestigend.

‘Zeer zeker. We hebben klauwaards in de stad die ons waardevolle inzichten hebben bijgebracht. Het is de hoogste tijd om onze krachten te bundelen,’ vervolgde ze.

Robert zijn blik ontmoette die van hen en er ging een stil begrip over. Ze waren een formidabel trio, verenigd in hun loyaliteit aan Vlaanderen en hun zoektocht naar gerechtigheid.

‘Een volksheld? Waarom juist ik, jij kan dit toch zelf zijn?’ Marcus schudde het hoofd.

‘Nah, dit is niet hetzelfde, ik ben maar een schepen van de stad, een man van pen en papier, maar jij! Jij bent de zoon van een legende. De Vlamingen kijken naar u op.’ Robert wist maar al te goed waar

Marcus het op aanstuurde. Het herinnerde hem aan de laatste beelden van zijn vader, en de vele avonden dat hij als kleine jongen in het donker op de trap zat mee te luisteren. De vele complotten en plannen die de rebellen toen smeden om Vlaanderen van het Bourgondische juk te bevrijden. Maar helaas ook het tragische einde van zijn geliefde vader op het slagveld.

‘Ik weet niet, het is ook voor mijn vader niet goed afgelopen.’

Katelijne zag zijn bezorgdheid.

‘De slag van Gavere is lang geleden Robert, deze keer is het heel anders.’ In dat eenvoudige huis, te midden van flikkerend kaarslicht en de sfeer van kameraadschap, begon er langzaam een plan vorm te krijgen. Hun acties waren geleid door een dorst naar de waarheid en een toewijding om Vlaanderen te beschermen. ‘Stel dat ik geïnteresseerd zou zijn, wat wordt er dan precies van mij verlangd?’

‘Donderdag! Donderdag aanstaande wordt het een grote dag voor Gent. Het stadsbestuur zal een groot privilege afdwingen.’ Katelijne volgde Marcus in. ‘En als de prinses het ondertekent, zal Gent voorgoed bevrijd zijn, we zullen terug in staat zijn om onze stad autonoom te besturen.’

Robert fronste de wenkbrauwen. 'Maar dit is geen gevecht! daar heb je mij toch niet voor nodig? Marcus begreep Robert zijn verwarring. Toch wel! Laten we zeggen dat we een onafhankelijke spreker nodig hebben, iemand met Vlaamse wortels en spreekt namens het volk! Dat is alles wat ik je vraag.’ Hij boog zich even dichter over de tafel naar Robert toe.

‘En? kan ik op je rekenen?’

Robert dacht nog even enkele seconden na. Een optreden als spreker zou hem persoonlijk niet schaden dacht hij bij zichzelf. In zijn gedachten had hij steeds het beste voor met Vlaanderen en als hij daarmee ook als spreekbuis voor de Vlamingen iets kon betekenen om de Bourgondiërs een hak te zetten en tegelijkertijd Katelijne en Marcus een plezier kon bewijzen, waarom dan ook niet dacht hij.

‘Het is al goed, ik doe het! Omdat jij het bent, maar vooral voor de kookkunst van Kat!’ Marcus wisselde een blik met Kat en grijnsde.

Hun maaltijd was afgelopen, maar hun vriendschap werd alleen maar groter. Met het gewicht van hun plan op hun schouders, waren ze

klaar om alle uitdagingen aan te gaan die hen te wachten stonden. Vastbesloten om gerechtigheid te brengen aan degenen die probeerden hun mooie Vlaanderen waar ze van hielden te ondermijnen.

In de weelderige zaal van het grootse paleis wachtte prinses Maria en haar vertrouwde stiefmoeder Margaretha met spanning op de komst van de kanselier. Het nieuws over de vermoedelijke dood van de hertog, Maria's geliefde vader, hing nog steeds in de lucht. De vereiste bevestiging woog zwaar op hun hart. Terwijl ze samen in het elegant versierde kabinet van Margaretha stonden die baadde in een zachte zweem van kaarslicht, zwaaiden de zware eiken deuren open en onthulde het Kanselier William met in zijn spoor de Heer Gwijde de Briemeu. William maakte snel een eerbiedige buiging. Margaretha stapte onmiddellijk op hem af en greep zijn hand stevig vast in de hoop dat hij hen goed nieuws bracht en de roddels over Karel kon weerleggen. Haar stem was vast maar bezorgd.

‘William!’

De Kanselier richtte zich tot de twee wanhopige vrouwen.

‘Wij zijn zo snel mogelijk hierheen gekomen.’

Margaretha kon zichzelf nauwelijks bedwingen.

‘Is het waar wat ze vertellen over Karel?’

‘Helaas wachten we nog steeds op de officiële bevestiging Margaretha. Een handvol teruggekeerde krijgers vertelden dat ze het slagveld moesten ontvluchten. Ze beweren dat Karel uitgeput was en zijn paard de horde niet kon bijhouden. Tijdens de vlucht zou hij van zijn paard zijn gevallen nabij een meer en omsingeld zijn geweest door de vijand.’ Margaretha huiverde al van de gedachte.

‘Maar dan moesten ze toch zijn teruggekeerd, om hem bij te staan?’

‘Ja, ik weet het, maar naar eigen zeggen werden ze opgejaagd door honderden Zwitserse huurlingen.’ Een treurende Maria die het gesprek in haar opnam, verzonk in gedachten.

‘Als dat zo zit, dan is het daarom toch niet zeker dat hij gesneuveld is?’ vervolgde Margaretha.

‘Nee, hij kan evengoed nog in leven zijn, of in gevangenschap zelfs. Er is nog veel twijfel daaromtrent.’ Ze slaakte een zucht.

‘Mijn God, dan is er toch nog een sprankeltje hoop aan de hemel waar

we ons kunnen aan vastklampen. En wat met Antoon, weet je iets over hem?’

‘Helaas, helemaal niks.’

Maria benaderde William met langzame stapjes.

‘Heer William, denk je dat mijn vader heeft afgezien mocht hij...’ Haar stem stakte. De kanselier zag de wanhoop in Maria’s mooie gezichtje. Haar blinkende waterende ogen deden zijn hart breken.

‘Ah Maria, ik ben er zeker van dat God zal waken over uw vader. Hij is een groot krijger en een goede christen. Hecht nog niet te veel geloof aan wat je hoort.’ Margaretha richtte zich terug tot William. ‘Maar mocht het waar zijn wat ze beweren, gewond of gedood, dan moet hij snel naar hier gebracht worden.’

William knikte ‘Natuurlijk, het onderzoek is nog lopende. Helaas heb ik nog meer slecht nieuws. Ik weet niet waar te beginnen, maar Lodewijk is Bourgondië en Picardië reeds binnengevallen op dit eigenste moment.’

Margaretha haar ogen verwijden.

‘Wat? Hoe durft hij! Die smerige gier moest zich schamen.’ Ze draaide zich vervolgens even weg om door het raam in het niets te staren, er was even een moment van stilte in de studie.

‘Heren, wat raden jullie ons aan?’ De kanselier William en Heer Brimeu waren eveneens de hopeloosheid nabij.

‘Vele van onze soldaten en ridders zijn helaas gesneuveld, en anderen zitten in gevangenschap.’ De Heer Brimeu liet een hint vallen.

‘We kunnen onze witte kaproenen en de stads milities inzetten om de Fransen tijdelijk te stoppen aan onze grenzen, in het geval Lodewijk zou proberen om Vlaanderen binnen te vallen, maar de raad van bestuur moet zo snel mogelijk orde op zaken stellen met de Hoogbaljuw.’ William ijsbeerde heen en weer.

‘Helaas is er nog iets. Verontrustend nieuws heeft mijn oren bereikt inzake een complot onder de Vlaamse edelen. Het doel is het afdwingen van grote privileges voor de stad. In dat geval zou het stadsbestuur meer macht krijgen, en ik vrees dat dit wel eens de stabiliteit van het rijk zou kunnen ondermijnen. Ik verwacht dat de schepenen een ontmoeting met de prinses zullen forceren.’ De Heer Brimeu keek angstig.

‘Er heerst nu al chaos in de stad, ik vrees het ergste.’ Maria’s ogen glinsterden van niet geloste tranen, maar ze behield haar kalmte, een waar bewijs van haar kracht.

‘Vrees niet Heer Brimeu, ik zal een weg vinden om het volk tevreden te stellen, al voor zolang mijn vader regeert zag ik het onheil reeds aankomen.’ Maar de normaal zo kalme Brimeu leek allesbehalve gerustgesteld.

‘Prinses, ik hoop uit de grond van mijn hart dat je daarin zou slagen, maar opgefokte burgers zijn net als gretige roofdieren. Wie weet komen ze ook nog naar ons toe.’

‘Laat ze dan maar komen Heer Brimeu, ze zullen ondervinden dat het moeilijk is om de liefde van Maria Van Bourgondië te ontkennen, want anders dan mijn vader zal liefde het enige wapen zijn die ik te hand neem om mijn volk te bekampen.’ William kon nauwelijks zijn frustratie bedwingen.’

Ofwel kunnen we ook enkele van onze beste wachters inschakelen en onze katholieke heren eens een lesje leren over de consequenties van opruiing.’

‘Nee, dat absoluut niet, dan gooien we alleen maar olie op het vuur. Bovendien moeten we nog een bede indienen, hun steun is van cruciaal belang. Maria heeft gelijk, misschien is hier een voorzichtiger aanpak nodig,’ zei Margaretha.

William keek haar raadselachtig aan.

‘Wat had je dan in gedachten?’ De Hertogin dacht even na.

‘Ik denk dat het beter is hen een stapje voor te zijn en hun vertrouwen te winnen. Maria kan proberen om hun harten te veroveren door ze even te geven wat ze willen. We moeten het zien als een tijdelijke oplossing. Wat ze hen ook belooft, kan steeds ongedaan gemaakt worden door Karel of haar toekomstige gemaal in later stadium.’ William luisterde aandachtig, zijn scherpe ogen schoten heen en weer tussen de prinses en Margaretha.

‘Inderdaad, de delicate dans tussen macht en financiën moet hoe dan ook met voorzichtigheid worden genavigeerd. U heeft gelijk, hen meer privileges gunnen zou de fondsen verschaffen die we nodig hebben, maar tegen welke prijs? De eisen van de schepenen mogen het